



Arrest

**nr. 259 560 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2020 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 maart 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2020 werd ingediend door:

S., Z.

nationaliteit: Marokko

geboren te C. op [...]1980

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene reeds lange tijd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Betrokkene staft haar verblijf met onmipas 25+ uitgaven 2010, 2011, 2013, 2014, geldstortingen vanuit België d.d. 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 medische voorschriften van 2012 en 2014, huurovereenkomst d.d. 2013. Doch dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze 10 jaar in België, zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit 10 jaar na haar binnenkomst. Betrokkene diende ze zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft ze agelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Verder verklaart betrokkene dat ze niet verwijderd wenst te worden van haar vrienden en kennissen die ze gedurende voorbij 10 jaar heeft opgebouwd. Betrokkene haalt ook aan dat het centrum van haarbelangen, haar sociale leven hier in België zijn gevestigd, dat zij bijzondere banden heeft met België waardoor een verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Verder verklaart betrokkene dat zij geen eigendommen of inkomsten meer zou hebben en geen familie waar zij zou terecht kunnen in land van herkomst. Betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen bezittingen meer zou hebben in het land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie - nl. dat volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat mevrouw werkwilgig is, dat ze een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dat ze de Nederlandse taal volledig onder de knie zou hebben gekregen- legt verschillende attesten Nederlandse les voor, dat betrokkene niet ten laste zou vallen van de overheid, dat zij een grote kennissen- en vriendenkring zou hebben opgebouwd - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op dezelfde dag legde de gemachtigde eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 262 087.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het eerste middel toe als volgt:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"Zij administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 23.03.2021) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14

februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

‘ In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]’

In casu is de bestreden beslissing van 23.03.2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.),

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekster louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekster niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in “buitengewone omstandigheden” om haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekster met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekster dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekster aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekster geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat zij geen “buitengewone omstandigheden” kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekster in België verblijft sinds jaren, er al haar socio-economische belangen heeft, er een ruime vrienden- en kennissenkring in België heeft, er verblijfsgerechtigd is geweest, zijn volgens verwerende partij geen voldoende reden(en) om minstens een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen.

Het louter stellen dat deze gegevens volgens verwerende partij geen “buitengewone omstandigheid” zouden vormen, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd.

Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoeker meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom de aangehaalde elementen in zijn verzoek tot regularisatie niet als “buitengewone omstandigheden” mogen beschouwd worden.

Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als “buitengewone omstandigheid” is,

en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekster omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekster in het donker tasten.

Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens.

De aanvraag van verzoeker, rekening houdend met alle omstandigheden van het dossier, is wel ontvankelijk, daar er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om een aanvraag in België in te dienen. De buitengewone omstandigheden zijn uitgebreid weerhouden in het initieel ingediende verzoekschrift van juli 2020.

Dat de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst van zijn verblijfplaats.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht haar (R. v. St. nr. 73.025, 9 april 1998, R. v. St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Dat ook in liet nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier geïnterpreteerd kan worden.

Dat verzoeker zijn belangen hier in België liggen nu hij zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch centrum opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Wat betekent dat de aangehaalde elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soort geval, als die elementen terug te vinden zijn in combinatie met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoeker zeker een combinatie van elementen zijn terug te vinden. Verzoekster is in België sinds meer dan 10 jaren. Zij spreekt Nederlands.

De bijzondere omstandigheden staan derhalve onomstootbaar vast en zijn zeker af te leiden uit de bijgebrachte stukken en situatieschets van verzoekster.

Het is duidelijk dat bij een terugkeer naar het land van herkomst/verblijf, louter en alleen om te voldoen aan de formaliteit van het indienen van een visumaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in Marokko in casu onmenselijk is en niet in verhouding (lees: disproportioneel) staat met het doel dat men wil bereiken, namelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel het dossier kan beoordelen om na te gaan of aan alle (verblijfs)voorwaarden (inzake verzekeraarbaarheid ziekenfonds, goed gedrag en zeden, huisvesting, ziekte, inkomsten, etc.) is voldaan.

In casu is aan alle (verblijfs)voorwaarden voldaan, zodat het onontvankelijk verklaren van huidig verzoek op basis van een loutere formaliteit (met name terugkeren naar het land van herkomst om een humanitair visum aan te vragen) buiten proportie is met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd.

Dat gelet op het hierboven genoemde, verzoekster alleszins in aanmerking komt voor een aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Meer nog werd de actualiteit van het COVID-19 virus helemaal niet mee in rekening gebracht door verwerende partij. Het verblijf weigeren aan verzoekster in tijden van CORONA, zonder een overweging te maken van zijn mogelijkheden om al dan niet te kunnen terugkeren wegens de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, kan niet beschouwd worden als een handeling van een voorzichtige en omzichtige overheid.

Verzoeker hebben er zodoende belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

De aanvraag is derhalve ontvankelijk.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker en dat de aangeboden motivering het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel evenals het proportionaliteitsbeginsel schendt evenals alle in het eerste middel aangehaalde beginselen/bepalingen.

De genomen bestreden beslissing is niet ernstig.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en door artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In de motieven wordt in casu verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, gemotiveerd in rechte en kan de Raad niet volgen waar zij stelt “in het donker te tasten” wat betreft de motivering in rechte. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij verwijst de gemachtigde concreet naar het argument van verzoekster dat zij reeds jaren in België verblijft en hier al haar belangen heeft en verduidelijkt dat deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase van het onderzoek en ze eventueel het onderzoek kunnen uitmaken conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. Verder stipt de gemachtigde aan dat verzoekster een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie en zijn Reïntegratiefonds (hierna: de IOM) om steun te verkrijgen in de vorm van beroepsopleidingen, kleine zakenprojecten, kosten voor het volgen van een cursus of opleiding. Hiermee antwoordt de gemachtigde op het argument van verzoekster dat zij geen bezittingen meer heeft in het herkomstland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 noch van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is daar de gemachtigde niet zou aangeven in zijn motivering wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden aangenomen. Het zou om een standaardmotivering gaan waarbij de gemachtigde nu hij een discretionaire bevoegdheid heeft, niet voldaan zou hebben aan de striktere motiveringsplicht. De gemachtigde zou volgens verzoekster omstandiger in rechte moeten gemotiveerd hebben.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Van dit laatste artikel wordt eveneens de schending aangevoerd.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)

§2 [...]”

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954;

RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel is een specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds gesteld, bestaat de motivering in rechte erin te verwijzen naar de toepasselijke rechtsgrond. Dit is *in casu* gebeurd. De Raad ziet niet in naar welke overige rechtsgronden de gemachtigde nog had moeten verwijzen teneinde afdoende in rechte te motiveren.

Het afdoende karakter zal bijgevolg verder onderzocht worden in feite, met name waar verzoekster meent dat de motieven niet evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf wat betreft de ontvankelijkheidsvoorwaarden, enkel verwijst naar het feit dat zij bijna 10 jaar in België "gevestigd is" en hier al haar belangen heeft; dat ze niet verwijderd wenst te worden van haar vrienden en kennissen en dat die opgebouwde verhoudingen beschermd zijn door artikel 8 van het EVRM; dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt die een regularisatie verdient en dat zij een bijzondere vorm van integratie vertoont waarbij zij Nederlandse lessen en inburgeringscursussen heeft gevolgd. Zij acht het onmenselijk om in een dergelijke situatie naar Marokko te moeten gaan om aldaar een formaliteit te vervullen. Het moeten vragen van een humanitair visum in Marokko acht zij buiten proportie.

De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Volgens de Raad van State kunnen *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."* terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde minister zich uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden". De minister lichtte dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toe: *"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst»."* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl.St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.). Ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)).

In casu kon de gemachtigde bijgevolg in alle redelijkheid stellen dat het feit dat verzoekster reeds jaren in België "gevestigd" is en hier haar belangen heeft en in zeker mate geïntegreerd is elementen zijn die behoren tot de gegrondheidsfase van de behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij kon eveneens in alle redelijkheid aanstippen dat verzoekster blijkens het administratief dossier pas na 10 jaar tracht een machtiging tot verblijf van lange duur te bekomen middels de huidige aanvraag. Verder wijst de gemachtigde er terecht op dat enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden elementen van integratie als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, bijvoorbeeld als het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen ten aanzien van publieke overheden. Wat betreft de vrienden en kennissen merkt de gemachtigde in redelijkheid op dat die sociale banden niet dermate hecht blijken te zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. Ook wat betreft het argument van verzoekster dat zij geen eigendommen of inkomsten meer heeft in Marokko en dat ze geen familie heeft aldaar, kan de gemachtigde terecht verwijzen naar de steun die de IOM kan bieden. Waar verzoekster nog aanhaalt dat zij in België verblijfsgerechtigd is geweest, toont zij dat op geen enkele wijze aan.

De Raad kan in deze geen onevenredigheid vaststellen tussen de motieven en het gewicht van de genomen beslissing, zodanig dat de motivering afdoende is en conform het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.

Evenmin kan verzoekster aanstippen met welke gegevens in het dossier de gemachtigde op onzorgvuldige wijze geen rekening zou gehouden hebben, zodanig dat evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

Waar verzoekster nog meent dat de gemachtigde formeel in de bestreden beslissing had moeten opnemen wat wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, kan de Raad niet volgen. Ook al impliceert een discretionaire bevoegdheid inderdaad een verdergaande motiveringsplicht (cf. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1999, 145), dan nog kan dit niet zo ver reiken als zou de

gemachtigde ertoe gehouden zijn alle eventuele mogelijke buitengewone omstandigheden te gaan opsommen die geen betrekking hebben op het geval. Het komt aan verzoekster toe aan te tonen welke elementen haar verhinderen de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het komt vervolgens aan de gemachtigde toe om binnen zijn discretionaire bevoegdheid terzake, deze elementen te beoordelen en indien hij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dit afdoende te motiveren, hetgeen hij in casu heeft gedaan.

Waar verzoekster meent dat de beslissing louter een standaardformulering betreft, kan de Raad niet volgen. De motivering is afdoende op het specifieke geval afgestemd, dermate dat op de aangehaalde elementen in de aanvraag duidelijk en op afdoende wijze werd ingegaan.

Verder blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft verwezen naar bovenvermeld arrest van de Raad van State nr. 198.769 waarin omstandig wordt uiteengezet wat bijvoorbeeld onder buitengewone omstandigheden kan worden verstaan. Op deze wijze kon verzoekster dus nagaan wat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State als buitengewone omstandigheid wordt aangenomen.

Er is dan ook aan alle aspecten van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldaan, zodat noch een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk is.

Waar verzoekster nog vraagt aan de Raad akte te nemen van het feit dat de gemachtigde de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodanig dat zou moeten worden aangenomen dat verzoekster aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet, kan de Raad niet volgen. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het beschikken over een identiteitskaart (behoudens de bij wet voorziene vrijstellingen) en het aantonen van de buitengewone omstandigheden cumulatieve voorwaarden zijn. Dit houdt in dat het niet aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden op zich een onontvankelijkheidsbeslissing kan schragen waarbij de gemachtigde dus niet gehouden is zich uit te spreken over de andere voorwaarde en hieruit evenmin kan afgeleid worden dat bijgevolg aan de andere voorwaarde zou voldaan zijn.

Verzoekster wijst nog op het feit dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de actualiteit van het Covid-19 virus en het feit dat het Marokkaanse luchtruim is gesloten. De Raad merkt op dat verzoekster in haar aanvraag van 15 juli 2020, toen de coronapandemie reeds enkele maanden bezig was, geen enkele opmerking heeft gemaakt over het feit dat deze pandemie voor haar een buitengewone omstandigheid uitmaakt waardoor het voor haar bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Bijgevolg kan de Raad het ook niet onzorgvuldig of onvoorzichtig achten dat de gemachtigde hieromtrent in de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd. Verder is de Raad ten overvloede van oordeel dat indien verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing als Marokkaanse staatsburger ook zou geconfronteerd geweest zijn met het sluiten van het Marokkaanse luchtruim, zij in de mogelijkheid was om op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om een verlenging van de vrijwillige vertrektermijn te verzoeken in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op dezelfde dag werd afgegeven.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Ze licht het tweede middel toe als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

""Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het kind, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het gezinsleven van verzoekster niet zijn opgebouwde vrienden- en kennissenkring.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar vrienden en kennissen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde relaties in haar land van oorsprong een familieleven (gezinsleven) te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak 0249/13, http://ciiria.europa.eu/iiiris/docinient/chcunient/print.isf?doclam=:NL&text=&pageIndex=0&part=1 &mode=-lst&doc.id= 160563&occz=first&dir=&cid=438823#Footnote*). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://Al\l\l.kruisminnii.be/sites/default/fdes/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige Individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, 0-277/11, M.M., ro. 61-82), Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (2e artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.G. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M..W 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering regularisatie in tijden van Corona (covid-19)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv. tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet (ernstig) gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel). Meer nog werd de actualiteit van het COVID-19 virus helemaal niet mee in rekening gebracht door verwerende partij.

Het verblijf weigeren aan verzoekster in tijden van CORONA, zonder een overweging te maken van haar mogelijkheden om al dan niet te kunnen terugkeren wegens de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, kan niet beschouwd worden als een handeling van een voorzichtige en omzichtige overheid en is misschien zelfs in strijd met de Belgische Volksgezondheid.

Zeker wanneer men weet dat personen zonder legaal verblijf, geen enkel vangnet hebben nog een vergoeding krijgen, in de maatschappij en helemaal aan de uiterste marge van de maatschappij leven.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijk (en familiale) situatie zodat de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie niet in overweging heeft kunnen nemen die tevens in het administratief dossier aanwezig zijn.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

In het eerste onderdeel van het tweede middel is het kernbetoog van verzoekster dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de schade die wordt aangericht aan haar "gezinsleven met haar opgebouwde vrienden- en kennissenkring". Verzoekster meent dat het voordeel voor de overheid buiten redelijke verhouding staat met het nadeel dat zij erdoor ondergaat. Volgens verzoekster is de bestreden beslissing disproportioneel en werd geen ernstige afweging gemaakt van haar persoonlijke belangen. De Raad kan deze redenering niet volgen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster het enkel heeft over vrienden en kennissen, doch niet over gezins- of familieleden. Minstens heeft zij haar familiale belangen niet geconcretiseerd. Dit blijkt ook niet uit het administratief dossier. Bijgevolg heeft verzoekster geen beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde band met vrienden en kennissen, doelt zij op haar privéleven. Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

In casu blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd aangaande verzoeksters privéleven met haar vrienden en kennissen en haar langdurig verblijf op Belgisch grondgebied. Hij heeft erop gewezen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het herkomstland een tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stelt de gemachtigde vast dat verzoekster niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Verzoekster heeft volgens de gemachtigde niet aangetoond dat haar sociale banden voldoende hecht zijn om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Verder is de gemachtigde ook ingegaan op verzoeksters economische belangen nl. op het argument dat zij geen eigendommen of inkomsten meer zou hebben in het herkomstland. De gemachtigde heeft dienaangaande onder meer gewezen op de reïntegratiebijstand van de IOM. De Raad acht deze beoordeling redelijk, zorgvuldig en proportioneel. Verzoekster heeft op geen enkele wijze aangetoond over welke sociale en relationele banden, waarop ze ook in haar aanvraag wijst, het zou gaan. Noch in de aanvraag, noch in het verzoekschrift worden die op enigerlei wijze concreet gemaakt. Laat staan dat zou moeten aangenomen worden dat die banden een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor haar disproportioneel moeilijk maken om de aanvraag in Marokko in te dienen. De Raad meent dat de gemachtigde wel degelijk een ernstige afweging heeft gemaakt van verzoeksters aangehaalde persoonlijke, sociale en economische belangen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In het tweede onderdeel van het tweede middel wijst verzoekster op een schending van het hoorrecht. Na een theoretische toelichting dienaangaande stelt verzoekster dat de gemachtigde, wanneer hij een regularisatieaanvraag weigert in tijden van Covid-19, haar had moeten uitnodigen om eventuele bijkomende stukken aangaande tewerkstelling, opleiding, gezondheid, zwangerschap binnen te brengen, die de gemachtigde eventueel tot een andere beslissing had kunnen brengen. Ze acht het redelijk dat wanneer de gemachtigde met vragen en onduidelijkheden zit, hij de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens een oordeel kan vormen. Verzoekster stelt dat ze niet ernstig werd gehoord en dat de actualiteit van het Covid-19 virus niet in rekening werd gebracht. Ze stipt aan dat geweten is dat personen zonder legaal verblijf geen enkel vangnet hebben en aan de uiterste marge van de maatschappij leven. Verzoekster concludeert dat ze niet verder werd ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijke en familiale situatie zodat de gemachtigde belangrijke informatie niet in overweging heeft kunnen nemen, die zich ook in het administratief dossier bevindt.

Wat betreft het theoretische betoog aangaande de hoorplicht, kan de Raad zich vinden in het betoog van verzoekster. De Raad kan evenwel niet volgen dat die plicht geschonden is. Vooreerst betreft het thans een beslissing volgend op een aanvraag van verzoekster waarin zij de gelegenheid had om op dienstige en nuttige wijze voor haar persoonlijke, familiale en andere belangen op te komen. Zoals

supra gesteld had verzoekster in casu ook in haar aanvraag reeds de mogelijkheid om op de coronaproblematiek te wijzen, die toen reeds aan de orde was. Verzoekster heeft dit nagelaten, zodat zij zelf geen blijk gaf van de overtuiging dat dit voor haar een buitengewone omstandigheid vormde. De Raad kan in theorie volgen dat indien een administratieve overheid geconfronteerd wordt met vragen en onduidelijkheden op relevante punten, het zorgvuldig is een verzoeker dienaangaande eventueel bijkomend te horen. Verzoekster voegt echter geen enkele concrete info toe, die op haar betrekking heeft, aangaande de punten die zij aanhaalt, zijnde tewerkstelling, opleiding, gezondheid of zwangerschap. In casu blijkt op geen enkele wijze waarom de situatie voor de gemachtigde onduidelijk zou geweest zijn op het ogenblik van het nemen van de beslissing, zodat de Raad niet inziet waarom de gemachtigde verzoekster, nadat zij reeds in het kader van haar aanvraag de mogelijkheid had alle relevante elementen bij te brengen, bijkomend nog had moeten horen.

Aangaande het argument van het eventuele sluiten van het Marokkaanse luchtruim, kan verwezen worden naar wat supra is uiteengezet. Verder licht verzoekster op geen enkele concrete wijze toe welke belangrijke info zij nog had willen aanbrengen of met welke belangrijke info, die reeds bleek uit het administratief dossier, geen rekening werd gehouden.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Het tweede middel is ook ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES